

Det ærede Medlem vilde ogsaa kunne sige sig selv, at dersom det skulde gjælde om at stæffe Bingerne paa en Finantsminister ved at berøve ham modus vivendi, Pengene, da vilde der udtræves ganske anderledes kraftige Foranstaltninger end at sløise de Millioner, her er Tale om.

Endvidere skal jeg tillade mig at bemærke, at for mig staar det saaledes, at hverken Spørgsmaalet om, paa hvilken Maade man skal anvende de besparede 550,000 Kr., eller Spørgsmaalet om en Tilintetgjørelse af Statskassens Beholdning af Statsobligationer staar i Forbindelse med denne Lov. Jeg har for mit Vedkommende ment at lette Gjennemførelsen af Lovforslaget ved ikke at knytte noget som helst Uvedkommende dertil, og jeg kan ikke Andet end meget anbefale det ærede Thing for sit Vedkommende ikke at gjøre Forsøg paa at tilknytte Andet til Loven, end hvad der strengt taget vedkommer den, idet jeg for mit Vedkommende kun gjentager, hvad jeg udtalte ved Lovforslagets Fremføttelse: Jeg har anset det for at være min Pligt som Finantsminister at forelægge dette Forslag uden at være blind hverken for Vanskelighederne derved eller for de Ubilligheder, som ganske vist ville fremkomme hist og her; men jeg har anset Fordelene for at være overveiende fremfor Manglerne, og jeg tror, at enhver dansk Finantsminister vilde i dette Dieblik have forjæmt sin Pligt, naar han ikke havde bragt dette Spørgsmaal frem til den lovgivende Magts Afgjørelse. Saaledes ligger Sagen for for mit Vedkommende og ikke anderledes.

Alberti: Den ærede Ministers Svar giver mig Anledning til et Gjensvar. Jeg tror, det kan være ganske hensigtsmæssigt efter den høitærede Ministers Udtalelser her at komme lidt nærmere ind paa Livrenteanstaltens Laanebæsen. Den høitærede Minister siger, at Udlaanene fra Livrenteanstalten ikke ske direkte fra Ministeren. Naar man derimod, jeg og Andre, kommer i Livrenteanstalten og spørger, om vi kunne faae Laan, svarer Livrenteanstalten: Det kunne vi ikke sige, thi det afhænger af Finantsministeren. Men nu kommer den høitærede Minister og siger her, at det afhænger af Livrenteanstalten. Net, Tingene er nok den endnu, som den har været i mange Aar, at naar Livrenteanstaltens Bestyrelse har gennemgaaet Laanebegjæringerne, indsender den sit Forslag om, hvem der skal have Laan, til Finantsministerens Afgjørelse, og Livrenteanstaltens Bestyrelse faar saa sin Endstilling tilbage, til Dels omgjort af Finantsministeren. Paa den Maade mener jeg, at Finantsministeren

har direkte deltaget i Udlaanene; nogle ske af Bestyrelsen, andre ske af Ministeren som den Overordnede. Saaledes har jeg forstaaet det, og saaledes har man forklaret mig det i Livsforsikringen, ikke een, men flere Gange. Er der stet nogen Forandring deri, maa det være i de sidste Aar. Dernæst staar der altid i Livsforsikringens Kundgjørelser om Udlaan, ogsaa i den Kundgjørelse, der nu omhandler Udlaan af 2 Millioner Kr. til 4 pCt. aarlig Rente, at Livrenteanstalten ikke tilbyder bestemte Summer, og det siger man i Livrenteanstalten eller har sagt mig før, hidrører fra, at den har Finantsministeren til Overordnet, og den kan ikke sige forud, hvad han vil fastsætte. Jeg har den maasse i Forhold til Bureaukratiet uforstandige Mening, at Afgjørelsen burde gaa fra Finantsministeriets Sekretariat og ikke som sædvanlig gennem det Omkøbsdepartement, man talder Livsforsikringsanstalten. Thi, naar Anstalten hverken kan sige Ja eller Nei, saa er det ikke Andet end et Omkøb for at faae endnu en Erklæring frem, for at Ministeriet til Tidsofdriv kan have Noget at vælge imellem. Den ærede Minister siger, i det Mindste saa vidt jeg forstod, om sin Livrenteanstalts Rente, om de 4 1/2 pCt., som han nu har været saa ivrig for at opretholde i henved 12 Aar, at det fra først af var fastsat, at Renten skulde være 4 1/2 pCt af Livrentekapitalen. Dermed er det gaaet saaledes til: Da Livrenteanstalten blev en særskilt Anstalt, fik den Penge tilovers og begyndte med at udlaane. Først udlaante den til 4 pCt., men saa kom Loven af 1855 om Rentefodens Frigivelse. Nu er det jo en bekendt Sag, at de Nationalliberale altid sværmede for Rentefrihed. Renten skulde have været rent frigivet og ikke have stoppet ved 6 pCt., de kom nu ikke længere end til 6 pCt., men det vilde de benytte sig af og sætte Renten op. Smidertid fandt jo her i Folkethinget Forhandlinger Sted, som fra Bondevennernes Side gif ud paa en afgjort Modstand mod at tage højere end 4 pCt., og saa stoppede Laanene fra Livrenteanstalten. Jeg spurgte derfor en Gang en af de daværende Direktører for Livrenteanstalten, Konferentsraad Schovelin, om Grunden til, at der ikke mere udlaantes derfra. Han svarede mig: „Efter at De og Deres Venner have gjort den høie Rentefod saa forhad, ville vi ikke laane ud til 4 1/2 pCt.“ Men Stemningen lagde sig senere, og nogle Aar derefter begyndte Schovelin og hans Venner og Efterfølgere at laane ud til 4 1/2 pCt., og det er ganske rigtigt, at dette den Gang blev fastsat af Finantsministeriet. Det var længe før den nuværende